

“Delo: pot svetosti”

Zelo ti pomaga — mi praviš — tale misel: koliko trgovcev je postalo svetih od časa prvih kristjanov naprej? In dokazati hočeš, da je to tudi sedaj mogoče ... — Gospod te v tem prizadevanju ne bo zapustil. (Brazda, 490)

13. februar

Da bi sledil Kristusovim stopinjam, današnji apostol nima namena ničesar reformirati, še manj pa prezreti zgodovinsko stvarnost, ki ga obdaja ... — Dovolj mu je ravnati kot

prvi kristjani in poživljati okolje.
(*Brazda*, 320)

Vedno sem učil — že štirideset let —, da mora vsako pošteno človeško delo, umsko ali ročno, kristjan opravljati s čim večjo popolnostjo: s človeško popolnostjo (s strokovno kompetentnostjo) in s krščansko popolnostjo (iz ljubezni do božje volje in v služenje ljudem). Kajti če je tako opravljeno, bo to človeško delo, pa naj se zdi še tako nizko ali nepomembno, prispevalo h krščanskemu urejanju časne stvarnosti — k temu, da se pokaže njena božanska razsežnost —, ter bo prevzeto in vključeno v čudovito delo stvarjenja in odrešenja sveta. Tako je delo povzdignjeno v red milosti, se posvečuje, se spreminja v delo Boga, *operatio Dei, opus Dei*.

Ko spominjamo kristjane na čudovite besede iz Prve Mojzesove knjige — da je Bog ustvaril človeka zato, da bi

delal —, smo pogled usmerili na zgled Jezusa Kristusa, ki je skoraj vse svoje zemeljsko življenje preživel tako, da je delal kot rokodellec v neki vasi. Ljubimo to človeško delo, ki ga je on sprejel kot življenjski položaj, ga negoval in posvečeval. V delu — v plemenitem ustvarjajočem prizadevanju ljudi — vidimo ne samo eno izmed najvišjih človeških vrednot, nepogrešljivo sredstvo za napredek družbe in vedno bolj pravično ureditev odnosov med ljudmi, temveč tudi znamenje božje ljubezni do ustvarjenin ter ljubezni ljudi med seboj in do Boga: sredstvo popolnosti, pot svetosti. (*Pogovori z msgr. Escrivájem*, 10)
